

Pokoj Vám, milé sestry, milý bratři!

Jak již bylo řečeno, dnes spolu slavíme čtvrtou adventní neděli. Na našem věnci hoří čtvrtá svíce, které se říká andělská. Její světlo nám má v tomto potemnělém čase přibližovat mír a pokoj, který přichází na svět. Anděl totiž přišel zvěstoval Marii, že se jí narodí Syn. A ne jenom jí. Anděl podobnou nečekanou novinku oznámil Zachariášovi, že jeho manželka Alžběta porodí Jana Křtitele. Pojdme přečíst vyprávění o setkání těchto dvou žen.

Lukáš 1,39-45 (+ 46-56)

39 V těch dnech se Marie vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova.

40 Vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu.

41 Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým

42a zvolala velikým hlasem: „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla.

43 Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?

44 Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle.

45 A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“

Modlitba:

Dobrý Bože, z andělova zvěstování jsme poznali, že se Tvůj Syn stal člověkem. Tvůj Syn se narodil z lidské matky a stal se jedním z nás. Prosíme tě, Bože, vlej nám do duše svou milost, abychom stále hlouběji prožívali tajemství našeho vykoupení: a dej, ať nás všechny tvůj Syn přivede ke slávě vzkříšení. Amen.

Vydat se na cestu a setkání (vv. 39-41)

Evangelista Lukáš po krátkém prologu začíná své vyprávění několika protiklady. Čteme zde o souboru událostí, které si jsou velice podobné. A přesto jsou v základu velice velice odlišné. Lukáš začíná své líčení vánočních událostí nečekanou zprávou od anděla Gabriela. Dvě velice nevhodné kandidátky na rodičovství (jedna pro již pokročilý věk, druhá pro panenství) budou prý brzy maminkami. Kdo by tomu věřil?

První osoba, které je tato velká a jistě radostná novina oznámena, není nikdo menší než Boží kněz Zachariáš. Lukášovo evangelium začíná scénou v Jeruzalémském chrámu, kde Zachariáš plní svou kněžskou povinnost, vešel do svatyně Hospodinovy, nejsvatějšího místa chrámu, a obětuje. Tak se mu ukázal anděl a oznámil mu, že jeho stárnoucí žena přeci jenom bude mít syna. Kdo by tomu věřil?

Boží muž, stojí na nejsvatějším místě na planetě, zjevil se mu archanděl a stejně pochybuje. Zachariáš pochybuje, vylouvá se, nevěří. A tak mu Hospodin dočasně vezme hlas. Ať se radši nerouhá.

Někdy můžeme toužit po podobných neskutečných duchovních zážitcích. Možná chováme naději, že kdyby se nám Pán Bůh přece jenom ukázal trochu víc hmatatelně, bylo by pro nás snazší věřit. Zachariášovi to však nic platné nebylo, tak na to moc nevsázel. Člověku bylo oznámeno všechno, co potřebuje. Podívat se andělovi do tváře z nás lepší oddanější křesťany neudělá. To musí přijít od jinud.

Je to důležitý motiv, který se nám neustále opakuje napříč všemi evangelii. Lidi, od kterých to nejvíce čekali, Boží věci prostě nechápou.

Tou druhou osůbkou, které se ukázal stejný anděl je Marie. Je v úplně jiném postavení než Zachariáš. O co jemu šlo? O nic. Mohl by se jenom radovat, že na stará kolena bude mít potomka a bude moci umřít s vědomím, že je tu někdo, kdo se postará o jeho ženu Alžbětu. Vdovy bez synů to totiž tenkrát měly velice těžké. Anděl Marii řekl, že se jí narodí Boží syn. Kdo by tomu věřil?

Máme před sebou dvě různá a přesto podobná oznámení narození. Jan Křtitel, který má celým svým životem ukazovat na toho, kdo přichází po něm, ale je větší než on. Později narozený Ježíš z Nazareta, o kterém křesťané vyznávají, že je Boží Syn.

Máme před sebou také dvě velice ale velice různé reakce na toho zvěstování. Je zarážející, že tato, promiňte mi to označení mladá prostá holka (vždyť jí bylo asi 16 let!) svou vírou v Boha daleko zahanbí Zachariáše, Božího kněze. Jemu je ve velevsatyni andělem oznámeno, že jeho žena počne, ale on tomu nedokáže uvěřit, až z toho oněmí.

Nečekejme na nějaký zvláštní okamžik. Zážitek oslovení. Všechno co potřebujeme, už máme před sebou. Člověče, chceš se vidat Bohu do rukou, nebo chceš pořád na něco čekat?

Myslím, že Marie si byla velice dobře vědoma rizika a nebezpečí, které je spojeno s tím vydat se Pánu Bohu do rukou. Na rozdíl od Zachariáše měla co ztratit. Dobrou pověst, snoubence a v kultuře, ve které žila, i možné ukamenování jako cizoložnice. A přesto Hospodinu věřila. "Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova," odpověděla andělu. Tak končí druhé oznámení, rozhovor anděla a Marie.

V tom druhém oznámení, které přímo předchází našemu textu, je Marii také řečeno, že její příbuzná Alžběta je již v šestém měsíci těhotenství. Marie se tedy vypraví na cestu a celá bez sebe spěchá do hor

za svou příbuznou. Tato výprava a obzvláště její rychlost je čistě Mariina iniciativa. Anděl jí nepřikazuje, aby za Alžbětou šla.

Čiší z ní radost nad nečekaným osudem její příbuzné. Není v ní ani kousek pochyb nebo nedůvěry. Nepochybuje o zprávě od Boha. To, co přijala od anděla, je pro ni prostě pravda, na které je možné založit svá rozhodnutí.

Marie se radostně a bez pochyb vydává na cestu. Naše budoucí maminky se poprvé setkávají. Marie, jak se sluší a patří, pozdraví svou starší příbuznou. Jejich setkání však provází zvláštní úkaz. Jan Křtitel se v břiše matky pohne, Alžbeta je naplněna Duchem svatým a začne řečněme prorokovat. Skutečně se naplňuje andělské proroctví o Janovi, že již od mateřského klína bude naplněn Duchem svatým.

42: Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla.

První věc, kterou Alžběta prohlásí, je konstatování, že Marie a její budoucí miminko jsou požehnané. Pozor, ona jim v tuto chvíli nežehná. Ona prohlašuje, že požehnání již mají. Marie se rozhodla jít Bohu vstříc. To zpravidla nezůstává bez požehnání. Ne vždy to požehnání nabere takovou formu, jakou bychom si představovali, ale my přece nemyslíme přizemně, nebo tělesně, jak říká Pavel. Požehnání může být prostě jenom autentičtější vztah s Hospodinem, rovná páteř, přestože horší život. Marii příklad nám ukazuje, že to za to stojí.

Jak Alžběta věděla, že je Marie těhotná? Evangelista Lukáš ani nenaznačuje, že by měla něco vědět o andělském navštívení její mladší příbuzné. Myslím, že Lukáš se nám snaží ukázat, že to byl sám Duch, který ji to dal poznat. Kdo se vydá Hospodinu do rukou, musí si přestat myslet, že věcem rozumí. Boží království prostě funguje jinak než to naše.

Druhé Alžbětino vykřiknutí máme zapsané formou otázky. **“Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?” (v. 43)** Milý přítel, pokud se nepletu, máme před sebou vůbec první křesťanské vyznání v dějinách. Alžběta nejen že ví, že Marie je těhotná. Ona ví, že dítě, které se má narodit, není jenom obyčejný člověk, ale Pán.

A co znamená ta otázka? Nemělo by to být přesně naopak? Kristus se ještě nenarodil, ale mentalita Boží království už je tu. Pod Boží vládou věci fungují jednoduše jinak. Alžběta, starší příbuzná, váženější osoba, manželka Izraelského kněze vidí, že v Božím království je to tato mladá dívka, která ji předchází. Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána? To já bych měla prosit o audienty tebe. Vždyť v tobě roste Boží Syn.

44: Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle.

Třetí výrok dává větší význam pohybu dítěte, Jana Křtitele. Bylo po pohnutí z radosti. Anděl Zachariášovi slíbil, že bude mít radost a veselí. On tomu nevěřil a tak nezažíval ani radost ani neselí. Naopak mu bylo vzato i to málo co měl - hlas. Zachariášův hlas plný pochybných řeší umlká a naopak hlas, maminky, která porodí Syna Božího přináší radost i nenarozenému Janu Křtiteli.

Později v Lukášově evangeliu bude Ježíš velebit Otce za to: "Že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo." (Lk 10,21)

45: A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána."

Čtvrté a poslední Alžbětino prohlášení chválí Marii za to, že uvěřila, že se se splní to, co jí bylo řečeno od Pána. Požehnání vždy přichází, když věříme, že se Boží sliby naplní.

Myslím, že před sebou máme dvě možnosti, jak jak zareagujeme na zvěstování anděla. Buď budeme pochybovat a tak ztratíme hlas a možná i tvář, nebo se vydáme Pánu Bohu všanc. CO můžeme ztratit? Jenom sami sebe. Amen.